

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

THE URSULA BLOOM

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Λουσιλ είχε πειά απέλπιστη, είχε κουραστή νι ζή μέρα σ' αυτή την άβασταγη φτώχεια, να κάνει κάθε μέρα ένα σωρό γελοίες μικροικονομίες, ν' αγοράζή τὰ πιό φτηνά πράγματα και νὰ κροσπαθῆ νὰ κρατάη μ' αξιοπρέπεια τὸ ρολό τῆς οἰκοδόμουνας μ' ἕνα ἀδειανὸ πορτοφύλι. Θεέ μου! Τί ἄχαρι ζωῆ, τί τρομακτικὴ μονοτονία!

— Οἱ καλλιτέχνες δὲν πρέπει νὰ παντρεύονται! εἶπε μιὰ μέρα στὸ σύζυγόν τῆς τὸν Γκ'.
— Μὴν ἀπελπίζεσαι, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε ἐκεῖνος. Θὰ ῥθούνη και πιό καλὲς ἡμέρες.

— Γίνασθε πέντε χρόνια παντρεμένοι, Γκ', και δὲν εἶδαμε οὔτε μιὰ μέρ' εὐτυχισμένη ὡς τώρα.

— Ναί, μικρούλα μου, ἀλλὰ κάθε ἄπομνη. Δὲν εἶνε δυνατόν, θὰ χτυπήη και τῆ δική μας πόρτα ἡ τύχη.

Ἡ Λουσιλ μετανοῶιωνε τότε γιὰ τὰ σκαρὰ τῆς λόγια και τᾶβαζε μὲ τὸν ἑαυτὸ τῆς. Πὼς τόλμησε ν' ἀμφάβληη γιὰ τὸν Γκ'! Ἦταν τόσο οὐσιχιονόμενος κ' αὐτὸς νὰ βλέπη τὰ ὄραιοι του ταμπλό, πὺ κανεῖς δὲν ἦθελε νὰ τ' ἀγοράση, και τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα ἐξωφύλλα γιὰ περιοδικὰ πὸν ζωγραφίσει και πὸν δὲν ἄρῃσαν ὡστόσο στοὺς ἐκδότας, νὰ κτρινοῖζουη πεταγμένα σὲ μιὰ γωνία τῆς κάμαρᾶς τῶν.

Μολαταῖνα, ὁ Γκ' δὲν ἔχανε τῖς ἐλπίδες του. Μονοὺ τὰ δικὰ τ εἰς βίαια σβινανε...

Ἦνοιωσε πὼς ἡ ἀγάπη τους λιγούταυε.

Ὅταν δέχτηε νὰ παντρευτὸν τὸν Γκ', μιὰ ἠλιολουμένη ἀνοιξιὰτικὴ μέρα, νόμισε πὼς ἡ ἀγάπη δὲν ἦταν παρὰ μόνον εὐτυχία και χαρὰ. Καί τὼρα:

Ἡ Λουσιλ ἀναστᾶνεζε.

— Λουσιλ, γλυκειά μου, τῆς εἶπε ὁ Γκ', δὲν πρέπει νὰ χάνης τὸ θάρρος σου, γιὰ τὸτε θὰ χάσω κ' ἐγὼ τὸ δικό μου!

Ἡ Λουσιλ τινίχτηκε ἀνήσυχη. Ποτέ του, ὡς τὴν ἡμέρα αὐτή, δὲν εἶχε μιλῆσει ἐτσι ὁ Γκ'. Πάντοτε ἔποσητῆριε τὰ ἰδανικά του και τὰ ὄνειρά του. «Θὰ νικήσω!» ἔλεγε συνεχῶς. «Θὰ νικήσω!»

Και τὼρα: Ἄρχεις λοιπὸν ν' ἀπογοητεῖσαι ὁ Γκ';

Ἡ Λουσιλ ἀναστᾶνεζε και πάλι μὲ τὸνο.

Ἄν τίποτα πειὰ δὲν σοῦχει μείνει παρὰ δυὸ φρατζόλες μοναχὰ ξερὸ ψωμί, πούλησε τῆ μιὰ και... κομμάτια ἄς γίνῃ κ' ἀγόρασε ὑακίνθους ἡ ψυχὴ σου νὰ χαρῆ!

Ἡ Λουσιλ χαμογέλασε λυπημένα διαβάζοντας τοὺς περιεργους αὐτοὺς στίχους στὴν ἐφημερίδα, στὴν ὁποία τῆς εἶχαν τυλίξει τὰ λιγοστά τῆς ψώνια.

Ν' ἀγοράση ὑακίνθους; Τί εἰσωνεῖα! Καί ὅμως πὼς τῆς ἄρεσε αὐτὴ ἡ ἰδέα!

Παράτησε ἀφηρημένη τῖς πατάτες πὸν καθάριζε και θυμήθηκε τὸ ἠλιολουσμένο πρωῖνὸ πὸν ὁ Γκ' τῆς εἶχε ἐκμυτηρευσθῆ τὸν ἔρωτά του. Τί γλυκειὲς στιγμὲς!...

Ντάν, ντάν, ντάν!... Μεσημέρι πειά! Πὼς πέρασε ἡ ὥρα!... Ἡ ποιήσης και οἱ ὑακίνθοι μπορεῖ νὰ σοῦ γεμίζουη τὸ κεφάλι μὲ ῥδινα ὄνειρα, ἀλλὰ δὲν εἶνε καθόλου πρακτικὰ πράγματα.

Ἢ τῆ στιγμῆ αὐτῆ γύρισε ἀπ' ἔξω ὁ Γκ'. Ἦταν λυπημένος. Κρατοῦσε στὰ χεῖρα του ἕνα ρολὸ χαριά. Ἡ Λουσιλ κατάλαβε ἀμέσως τί τὸ συνέβαινε.

— Γκ', τοῦ εἶπε, δὲν τοῦς ἄρεσε πάλι αὐτὸ τὸ θαυμάσιο ἐξωφύλλο πὸν ζωγραφίσεις;

— Δὲν ἔγω τύχη, Λουσιλ! τῆς ἀπάντησε ὁ Γκ', μὲ βαθεῖα λύπη.

— Ὁ! Αὐτοὶ οἱ ἐκδόται, δὲν ξέρουν κ' οἱ ἴδιοι καλὰ-καλὰ τί θέλουη!

— Μικρούλα μου, ψιθύρισε ὁ Γκ', εἶμαι τόσο κουρασμένος, τόσο ἀπελπισμένος!... Πετᾶξου μιὰ στιγμῆ κ' ἀγόρασε κάτι καλὸ γιὰ νὰ δειπνήσουμε ἀπόφρα.

Ἡ Λουσιλ, μόλις βρέθηκε στὸ δρόμο, σκέφτηκε νὰ κάμῃ στὸν Γκ' μιὰ ἐκπληξῆ. Μὲ τῆς εἶχαν μείνει ὅλην ἡμέρα χρήματα και δὲν τολμοῦσε.

Μιὰ ἐλαφρὴ ἀνοιξιὰτικὴ ὀμίχλη τυλίγε μὲς' στὸ θαμπὸ πέπλο τῆς τῖς στῆγες τοῦ Λουδίνου. Ἡ Λουσιλ περπατοῦσε μηχανικά, νοιῶ-

θοντας τὴν καρδιά τῆς νὰ σφίγγεται. Ξαφνικά, βρέθηκε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, μπρὸς στὸ μεγάλον ἀνδοπωλεῖο τῆς Ἐθελ Ἀνταρ. Ἐνα λεπιτὸ ὑπέροχο ἄρωμα πὸν ἔφευγε ἀπὸ μιὰ γλάστρα γεμὴτη γαλάζιους ὑακίνθους τὴν ἀγκάλιασε και συγχρόνως ἕνας ἡδονικός, παράλογος μὰ κ' ἀκατανίκητος πόθος τὴν κατάλαβε. Ἄν ἀγόραζε ὑακίνθους ἀντί γιὰ τρόφιμα;

Θεέ μου, ἦταν καθ' ἑλὴ τρέλλα νὰ σκέφτηκε τέτοια πράγματα, τῆ στιγμῆ πὸν τὰ χρεμάτα τῆς μόλις τῆς ἀρκοῦσαν γιὰ νὰ ψωνίση αὐτὰ και λαρδί.

Μὰ ὁ σαγηνευτικός γαλάζιος πειρασμός τῶν λουλουδιῶν ἦταν τόσο κοντὰ τῆς! Κι' ἀθέλα τῆς οἱ ἐξαχασμένοι σίχοι τῆς ἦσαν στὰ χεῖλη:

Ἄν τίποτα πειὰ δὲν σοῦχει εἶνε παρὰ δυὸ φρατζόλες μοναχὰ ξερὸ ψωμί, πούλησε τῆ μιὰ και... κομμάτια ἄς γίνῃ κ' ἀγόρασε ὑακίνθους ἡ ψυχὴ σου νὰ χα ἡ!

Προχώρησε κατόπιν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ στὸ ἀνδοπωλεῖο.
— Κύρια Ἐθελ, πόσο ἔχουν αὐτοὶ οἱ ὑακίνθοι; ρώτησε:
— Τέσσερα σελίνα ἀγαπητῆ μου, μόνο τέσσερα τῆς εἶπε ἡ ἀνδοπώλις.

Ἡ Λουσιλ χαμογέλασε, ἐνὸ συγχρόνως τὰ μάτια τῆς γέμιζαν δάκρυα. — Ἀυποῦμαι, ἀλλὰ εἶνε ὑπερβολικά ἀκριβῆ! ψιθύρισε. Δὲν περᾶζει ὅμως. Ἦταν μόνο μιὰ μικρὴ ἰδιοτροπία. Ἦθελα νὰ τὸς ἀγοράσω... γιὰ τὸ δειπνοῦ. Κι' ἐνὸ ἡ κ' Ἐθελ τὴν κῆταξε γεμῆτη ἐκπληξῆ ἡ Λουσιλ συνέχισε: — Ἐξέρει τί λέει ἡ παροιμία; Ἀγόρασε ὑακίνθους γιὰ νὰ χαρῆ ἡ ψυχὴ σου! Σαματίσθε τώρα ντροπισαμένη.

— Καταλαβαίνω, εἶπε ἡ κ. Ἐθελ. Πόσο θέλατε νὰ τοὺς πληρώσετε;

— Ἡ Λουσιλ εἶδειε τὸ περιεχόμενο τῆς τσάντας τῆς.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε ἡ κ. Ἐθελ καλοβούλα, κ' ἀργιοσε νὰ τυλίγῃ τοὺς ὑακίνθους σ' ἕνα λεπτὸ χαρτί.

— Ὁ κύριος Γκ', σὰν καλλιτέχνης πὸν εἶνε, εἶπε στὴ Λουσιλ ἄς δοκιμάσῃ νὰ τοὺς ζωγραφίσῃ. Πιστεῖω νὰ τοὺς πφρῶνῃ τύχη. Θὰ περῶσω νὰ δῶ τί ἔκανε. Ἀντί σας!

Ἡ Λουσιλ γύρισε στὸ φτωχικὸ τῆς διαμέρισμα κρατώντας σφιχτὰ στὴν ἀγκυλιὰ τῆς τὰ χιλολογαρισμένα λουλουδιὰ. Μαζὺ τῆς μῆκε στὸ στήσι και ἡ Ἄνοιξι, ἡ χαρὰ, ἡ εὐτυχία!

— Γκ', κύττα! φώναζε πρόσχαρη.

— Τί εἶνε αὐτὰ. Ρώτησε ὁ ζωγράφος παραξενευμένος.

Ἡ Λουσιλ συνήρθε ἀπότομα και ἐτραύλισε:

— Γκ', καλὸ μου Γκ', ἀγαπημένε μου, δὲν τῶθελα. Ἦθελα ν' ἀγοράσω αὐτὰ και λαρδί, ἀλλὰ ξέρεις τὸ στιχάκι πὸν λέει: «Ἄγόρασε ὑακίνθους γιὰ νὰ χαρῆ ἡ ψυχὴ σου!»

— Μὰ, γλυκειά μου, δὲν μποροῦσε νὰ φάμε ὑακίνθους!

— Τὸ ξέρω Γκ'. Ἐκανε ἕνα ἀσυγχώρητο λάθος. Μὰ γιὰ κταξέ τους θυμήσου τὴν ἀνοιξῆ, τὴν ἀγάπη, τὴν εὐτυχία.

Ὁ Γκ' ὀκνηνίθηκε. Ἐσφιξε στὴν ἀγκυλιὰ του τῆ Λουσιλ και τῆς εἶπε τραφερό:

— Γλυκειά μου, ἀπερίσκεπη Λουσιλ, πὸν ἀγόραζες ὑακίνθους ἀντί γιὰ δειπνο, εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος πὸν ἔκανες αὐτὴ τὴν χαριτωμένη κ' ἐξωφρενικὴ τρέλλα!

Ἐφαγαν ἀγκαλιασμένοι ψωμί και τυγί, μεθυσμένοι ἀπὸ τὸ ἡδονικὸ ἄρωμα τῶν ὑακίνθων, κάμνοντας τρελλὰ ὄνειρα. Ἦσαν τόσο εὐτυχισμένοι!... Τόσο εὐτυχισμένοι!...

Ἐξαφνα ὁ Γκ' ἀνεπλήρησε.

— Θὰ τοὺς ζωγραφίσω! εἶπε. Θὰ εἶνε ἕνα σπουδαῖο σχέδιο γιὰ ἐμπνευμὲς κορυτίνες, μὲ καταλαβαίνεις; Πάνω σὲ χρυσαφὶ φόντο γαλάζιου και ῥδὸ ὑακίνθου. Θὰ γίνῃ ὑπέροχο!

Κι' ἐνὸ τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια τῆς Λουσιλ τὸν παρακολοῦ-

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 1709)

